

Chesok Bonpuri

(ümberjutustus)

Ammusel ajal elas Indias kuningas Uang Busol, kellel polnud poega. Ta palvetas, et talle poeg sünniks, ning talle ja tema naisele ilmus unes poiss, kes ütles, et on taevane haldjas, aga peab oma süü tõttu alla maa peale tulema ja naise kehast uuesti sündima. Nii sündiski Sakyamuni. Ta oli väga tark poiss, ja kasvas printsina suures rikkuses ja külluses. Kui tema isa ja ema surid, põgenes 13-aastane Sakyamuni, kes polnud riigivalitsemisest huvitatud, vanematekodust. Ta rändas maailmas ringi ja leidis juhuslikult palvehelmed, mille kohe maha mattis. Varsti hakkasid palvehelmed idanema, neist kasvas viis puuoksa. Kui Sakyamuni valmistas okste viljadest uued palvehelmed, viis tugev tuul ta taevasse jumala juurde. Sakyamuni kinkis palvehelmed jumalale ja vastutasuks lubas jumal talle head tulevikku. Seejärel saatis jumal Sakyamuni inimesena tagasi maailma, olles talle kaasa andnud erinevaid kingitusi. Sakyamuni sai teada, et jumala kingitusteks oli 108 palvehelme, ja ta otsustas ehitada 108 templit ning koguda sinna 108 munku. Kui ta oli 16-aastane, õppis Sakyamuni ära kujumuutmise kunsti. Ta muutis end vanaks mungaks, ja jätkas maailmas rändamist.

Samal ajal oli Koreas Ibusangsolil, kes oli saadetud Hiinast Koread valitsema, üheksa poega, aga ei ühtki tütar. Tema naine palvetas, et ta tütre saaks, ja nägi unes salapäraselt last, kes ütles, et ta on taevane haldjas, aga peab laskuma maale oma süü tõttu ning naise kehast uuesti sündima. Varsti sündiski Dang-göm-agi (nimi tähendab imikut, kelle sünd oli nii loomulik) ning täpselt samal ajal sündis naabritele kaks teenijatüdrukut, kelle ülesandeks sai hoolitseda Dang-göm-agi eest kogu tolle elu. Dang-göm-agi kasvas koos teenijatüdrikutega jõudsalt. Kui ta oli 10-aastane, ehitati talle aia taha maja. Kui tüdruk sai aga 13-aastaseks, saadeti tema isa ja vennad vandenõu tulemusena pagendusse, emagi lahkus, et minna mäele pere vabastamise eest palvetama. Nii jäigi Dang-göm-agi oma majja elama üksnes teenijatüdrikutega.

Sakyamuni, kes samal ajal vanaks mungaks muundunult maailmas reisis, nägi juhuslikult ühe naise kirjutatud kaunist kalligraafiat. Ta nimetas seda elutarga inimese loominguks ning asus kohe ilukirja loojat otsima. Otsingute tulemusena jõudis ta lõpuks Dang-göm-agi majja. Sakyamuni avas maagi kasutades suletud ukse ja kohtuski Dang-göm-agiga.

Sakyamuni teadis Dang-göm-agi kodus valitsevat olukorda, ja ütles Dang-göm-agile, et tema võimuses on vabastada tüdruku pere, kui talle riisi antakse. Dang-göm-agi, kes oli Sakyamuni pakkumisest huvitatud, üritas anda talle valmistatud riisi, aga Sakyamuni ei võtnud seda vastu, öeldes, et see riis pole puhas. Seejärel käskis Dang-göm-agi teenijatüdrukutel laost riisi tuua, aga Sakyamuni nõudis, et Dang-göm-agi ise lao ukse avaks ja riisi tooks. Dang-göm-agi tõigi laost ise riisi, aga käskis teenijatüdrukutel selle mungale edasi anda. Sakyamuni ei võtnud teenijatüdrukute käest riisi vastu ja nõudis veel kord, et Dang-göm-agi seda talle oma käega annaks. Ent kui Dang-göm-agi proovis Sakyamunile riisi ulatada, läks riisikott katki ja kogu riis pudenes maha. Dang-göm-agi parandas koti omaenda seelikuriidega ära ja ulatas Sakyamunile. Viimane aga ei nõustunud ikka veel riisikotti vastu võtma, sest kotis olev riis oli luuaga kokku pühitud, ja käskis Dang-göm-agil minna kodust välja mäele, lõigata sealt oks, valmistada sellest kepp ning kasutada seda riisi kotti panemisel. Dang-göm-agi küll kartis, sest ta polnud kunagi kodust väljas käinud, kuid tegi nagu kästud. Sakyamuni aga löikas iga kepi, mille Dang-göm-agi tõi, pooleks ega võtnud ühtegi neist vastu. Ta käskis riisi hoopis Dang-göm-agi vanemate kuldlusikaga kotti tõsta. Dang-göm-agi keeldus isa kallist kuldlusikat kasutamast, mille peale Sakyamuni teda noomis, et tüdrukule oli lusikas olulisem kui pere. Selleks ajaks, kui Dang-göm-agi isa kuldlusikaga riisi kotti panemise lõpetas, oli väljas juba pime. Dang-göm-agi lubas Sakyamunil öö ukse kõrval veeta, kuid Sakyamuni nõudis, et teda lastaks aia taga asuvasse Dang-göm-agi majja. Dang-göm-agi tegi nende vahele vaheseina ja nii ööbisid nad kahekesi tema toas. Öösel nägi Dang-göm-agi unes, et sinine ja kollane draakon lendasid võideldes tema pea kohal ning jumal andis talle kolm klaashelme.

Kui Dang-gõm-agi hommikul ärkas, märkas ta, et voodilinad olid määrdunud. Ta needis Sakyamuni ja ajas ta minema. Enne lahkumist seletas Sakyamuni Dang-gõm-agi unenäo: temale ja mungale sünnib kolm poega. Seejärel õpetas Sakyamuni, kust teda vajadusel leida võib. Mõne aja pärast ilmsid Dang-gõm-agi raseduse märgid.

Järgmise aasta kevadel Dang-gõm-agi pere vabastati ja nad pöördusid tagasi koju. Saanud teada, et tütar kannab munga poega, pagendati ta aia taga asuvasse majakesse. Dang-gõm-agi ema hoolitses salaja tütre eest. Taeva nümfi abiga sünnitas Dang-gõm-agi kolmikud. Nümfid ütlesid Dang-gõm-aginele, et kui tema pojad 7-aastaseks saavad, peab ta nende isa üles otsima. Kui pojad suuremaks kasvasid, hakkasid nad isa järele pärima. Lõpuks asuski Dang-gõm-agi poegadega India poole teele, et Sakyamunit leida. Nende ette ilmus jõgi ja üks munk, kes ütles enda olevat Sakyamuni tuttava, võttis nad oma paati. Äkitselt jõgi kadus.

Paigas, mille asukohta Sakyamuni Dang-gõm-aginele oli selgitanud, elas noor ja ilus munk, mitte aga vanamees, kelleks Sakyamuni Dang-gõm-agiga kohtumise ajal oli muundunud. Dang-gõm-agi nägi Sakyamuni tõelist nägu. Ta hakkas oma poegi kutsuma Hjong-bul, Že-bul ja Sam-bul. Sakyamuni kiitis oma naise tarkust ja nimetas teda elutargaks inimeseks. Sakyamuni ja Dang-gõm-agi elasid koos veel 70 aastat ja tõusid elavana taevasse (enne selles maailmas sündimist olid nad olnud taeva haldjad). Kolmest vennast said mungad. Nad ehitasid Ju-zom templi ja surid kõik ühekorraga. Pärast nende surma algas põud ning rahvas hakkas korraldama jumalateenistusi kolme poja auks ja palveta- ma, et raske aeg mööduks. Sellest ajast peale nimetatakse kolme venda kolmeks Džesok- bodhisattvaks ja Dang-gõm-igid nende emaks.

Bari printsess

Riigi algallikas on tempel ja templi algallikaks on selle kaguosa, jumal teab, et üleval on kolmkümmend kolm taevast, mille all on kakskümmend kaheksa tähtkuju, kaheksa suure kindrali poolt alal hoitud. Alal hoitakse ka riigid, lõunas Hiina, ning idas Korea, kus riigi keskmes on Li dünastia kuningas.

Isa kuningas ja ema kuninganna jäid üha vanemaks, kuninga ametlik vastuvõtulos ja sisemine loss jäid tühjaks.

Prints oli viieteistkümne-aastane.

“Kus on targad ennustajad?”

Kästakse neid külastada,

lossi teenijatüdruk ütleb:

“Kinke on vaja kaasa viia.”

Mida kingiks viia: viis hõbemünti, viis kuldmünti,

pärleid, riideid, siidi – kuninga antud.

Teenijatüdruk võtab kingid.

Taevalossi šamaan Dazi, Džesok-lossi šamaan Moran,

allmaalossi šamaan Sošil, pimeduselossi šamaan Gang-rim

viskavad riisi ja pärlid valgele nefriidist plaadile.

Esimene saadud ennustus on vale, kolmas õige.

“Mul on seda väga kahju öelda, aga ma ei tohi valetada. Kui ta abiellub õnnetul aastal,

sünnib ainult seitse printsessi, kui õnnelikul aastal, sünnib kolm printsit.”
Nii teatataksegi kuningale.

“Minu jaoks on üks hetk nagu kolm sügist, kuidas saan ma oodata õnneliku aastani?”

Ta kutsub kõik läänimehed kokku ja
käsib Guan-tšang-gamil¹ välja valida pulmapäeva.

Õnnelik päev pannakse kirja:

kolmas märts esimese kandidaadi valimiseks,
viies mai teise kandidaadi valimiseks,
seitsmes juuli, millal Gjonu ja Džiknjo kohtuvad,
ja linnud neile kokkusaamiseks silla ehitavad,
siis kolmanda kandidaadi valimiseks.

Paremal pool on kolm tuhat ratsaeskadroni, vasakul pool viis tuhat ratsaeskadroni,
kuninga palankiin on ümbritsetud sõjameestest.

Läänimehed seisavad, ehitud musta sarvest vöoga.

Naise vanemad paluvad kuninga, oma väimehe, idapoolsesse tuppa.

Nefriidist lauale tuuakse metshani,

mees ja naine joovad pulmaviina,

läänimehed hüüavad kooris kuningale elagu.

Kuningas pöördub tagasi Souli oma lossi, kuninganna asub sisemisse lossi,
kogu rahvas hüüab elagu.

---

1. Instituut, mis tegeles geograafia, ennustamise, matemaatika, ilmastikunähtusega.

Kiired aastad voolavad nagu vesi, südametu aeg nagu jõgi.
Tugev tuul puhub, suve kolm kuud mööduvad,
tundmatu nähtus ilmub kuninganna kehasse.
Toit haiseb nagu toores, vesi haiseb nagu mädanenud,
viljad haisevad, nagu oleksid nad toored, supp haiseb nagu sojakaste.
Kogu puuvili, mida Soulis leida, tuuakse sisemisse lossi,
lossi toatüdrukud teatavad kuningale,
kästakse külastada taeva lossi,
taevalossi šamaan Dazi ja Džesok-lossi šamaan Moran
viskavad koralli nefriidist plaadile.
Esimene saadud ennustus on vale, kolmas õige.
“Ka kuningas ise hakkab mõistma.
Kui ta oleks abiellunud järgmisel, õnnelikul aastal,
Sünniks kolm printsi, kes saaksid kolme riigi kuningateks.
Kuid kuna ta abiellus õnnetul aastal, siis sünnib esimesena tütar.”
Lossi toatüdrukud teatavad ennustustest kuningale.
“Kas ta teab tõesti kõike?”
Kaks kuud läheb mööda, kolmandal kuul koguneb veri,
viierendaks kuuks on loode juba suur,
lossi läänimehed ja toatüdrukud külastavad teda iga päev.
Seitsmes ja kaheksas kuu mööduvad,
kuninganna rind kaetakse musta siidriidiga, selg sinise siidriidiga,
kogu siidriie, mida Seoulis leida, tuuakse sisemisse lossi.
Kõigis kuningriigi nurkades vabastatakse vange, avatakse Song-gjun-guan²,
saabub üheksas kuu, seatakse sisse sünnikamber,
kuninganna sünnitab ja nabaväät lõigatakse läbi,
ta vaatab ja näeb tüdruku.
Lossi toatüdrukud teatavad tüdruku sünnist,
kuningas küsib naiselt tema unenäo kohta,
kuninganna jutustab oma unenäost,
“Ühe öla peal kuu, teise öla peal päike.”
Imikut emmatakse ja tõstetakse naise seljale,
rind kaetakse musta siidriidiga, selg sinise siidriidiga.
Kuninganna käsib imiku eest siidriidiga kaetud toas hästi hoolitseda.
Ta tahab imikule nime panna.
“Lapse nimi olgu printsess Hong-do, teiseks nimeks saagu Darizang assi.³”
Traagiliselt, samal päeval, kohe pärast printsessi sündi,
heidab üks vaim endalt sureliku keha ja seab end valmis, et minna edasi
surnute riiki,
ta heidab endalt vanavanemate allika ning sureliku maailma peresidemed,
lahkudes vaimuna taevalaotusse.

---

2. Korea kõige vanem ülikool.

3. Nime tähendus on seotud kuuga, mis kuningannale unes ilmus.

Kiired aastad voolavad nagu vesi, süd ametu aeg nagu jõgi,
tugev tuul puhub, suve kolm kuud mööduvad,
tundmatu nähtus ilmub kuninganna kehasse.
Toit haiseb nagu toores, vesi haiseb nagu mädanenud,
viljad haisevad, nagu oleksid nad toored, supp haiseb nagu sojakaste.
Kogu siidiriie, mida Soulis leida, tuuakse sisemisse lossi.
Kolmandal kuul koguneb veri, viiendaks kuuks on loode juba suur,
möödub veel seitsmes kuu, saabub üheksanda kuu üheksas päev.
“Ehitage sünnitustuba, kutsuge arstid!
Lossi toatüdrukud, läänimehed,
ärge unustage kuningannat iga päev kolm korda külastada.”
Juba saabubki kümnes kuu. Kuninganna istub pärlitega kaunistatud padjale,
kuninganna sünnitab ja nabaväät lõigatakse läbi,
ta vaatab ja näeb tütar.
“Miks alati sünnib printsess ja ei ühtki printsit?”
Imikut emmatakse ja tõstetakse naise seljale,
rind kaetakse musta siidriidega, selg sinise siidriidega.
Kuninganna käsib ka selle imiku eest siidriidega kaetud toas hästi hoolitseda.
Traagiliselt, samal päeval, kohe pärast teise printsessi sünni
avab nimetu vaim mõõgaga mäe sissekäigu,
avatakse kõigi kaheksakümne nelja tuhande põrgu ukсед,
ja lahkub vaimuna taevalaotusse.

Aeg voolab kiiresti nagu uni. Teine tütar on juba kaheaastane.
Kuninganna kehasse ilmub taas tundmatu nähtus.
Toit haiseb nagu toores. Vesi haiseb nagu mädanenud,
viljad haisevad, nagu oleksid nad toored, supp haiseb nagu sojakaste.
Kogu siidriie, mida Soulis leida, tuuakse sisemisse lossi.
Kolmandal kuul koguneb veri, viiendaks kuuks on loode juba suur,
möödub veel seitsmes kuu, saabub üheksanda kuu üheksas päev.
Kuninganna istub pärlitega kaunistatud padjale,
kuninganna sünnitab ja nabaväät lõigatakse läbi,
ta vaatab ja näeb tütar.
“Miks alati sünnib printsess ja ei ühtki printsit?”
Imikut emmatakse ja tõstetakse naise seljale,
rind kaetakse musta siidriidega, selg sinise siidriidega.
Kuninganna käsib ka selle imiku eest siidriidega kaetud toas hästi hoolitseda.
Traagiliselt, samal päeval, kohe pärast printsessi sünni,
heidab üks vaim endalt sureliku keha ja seab end valmis, et minna edasi
surnute riiki,
ta heidab endalt vanavanemate allika ning sureliku maailma peresidemed,
lahkudes vaimuna taevalaotusse.

Süd ametu aeg möödub nagu jõgi, kolmas printsess saab kolmeaastaseks.
Kuninganna kehasse ilmub taas tundmatu nähtus.

Toit haiseb nagu toores. Vesi haiseb nagu mädanenud,
viljad haisevad, nagu oleksid nad toored. Supp haiseb nagu sojakaste.
Lossi toatüdrukud teatavad kuningale,
kuningas käsib külastada ennustajat,
toatüdrukud paluvad endale kaasa anda kingitusi:
viis hõbemünti, viis kuldmünti, pärleid, riideid, siidriiet, kuninga poolt antud.
Toatüdrukud võtavad kingid.

Taevalossi šamaan Dazi, Džesok-lossi šamaan Moran
allmaalossi šamaan Sošil, pimeduselossi šamaan Gang-rim
viskavad kuninga riisi ja pärlid valgele nefriidist plaadile.
Esimene saadud ennustus on vale, kolmas õige.

“Mul on seda väga kahju öelda, aga ma ei tohi valetada.
Ta pidi abielluma õnnelikul aastal, ent abiellus õnnetul,
sellepärast sünnib tal veel neljas tütar.”

Lossi toatüdrukud teatavad kuuldust kuningale.

“Kas ta teab tõesti kõike?”

Kolmandal kuul koguneb veri, viiendaks kuuks on loode juba suur,
möödub veel seitsmes kuu, saabub üheksanda kuu üheksas päev.

“Ehitage sünnitustuba, kutsuge arstid,

lossi toatüdrukud, läänimehed,

ärge unustage külastada kuningannat iga päev kolm korda.”

Juba saabub kümnes kuu.

Kuninganna istub pärlitega kaunistatud padja peale,

ta sünnitab ja nabaväät lõigatakse läbi,

ta vaatab ja näeb tütart.

“Miks alati sünnib printsess ja ei ühtki printsit?”

Imikut emmatakse ja tõstetakse naise seljale,

rind kaetakse musta siidriidega, selg sinise siidriidega.

Kuninganna käsib ka selle imiku eest siidriidega kaetud toas hästi hoolitseda.

Traagiliselt, samal päeval, kohe pärast neljanda printsessi sündi

avab nimetu vaim mõõgaga mäe sissekäigu,

avatakse kõigi kaheksakümne nelja tuhande põrgu ukсед,

ja lahkub vaimuna taevalaotusse.

Südametu aeg möödub nagu jõgi, neljas printsess saab kolmeaastaseks.

Kuninganna kehasse ilmub taas tundmatu nähtus.

Toit haiseb nagu toores. Vesi haiseb nagu mädanenud,

viljad haisevad, nagu oleksid nad toored. Supp haiseb nagu sojakaste.

Kolmandal kuul koguneb veri, viiendaks kuuks on loode juba suur,

möödub veel seitsmes kuu, saabub üheksanda kuu üheksas päev.

Juba saabub kümnes kuu.

Kuninganna istub pärlitega kaunistatud padjale,

Ta sünnitab ja nabaväät lõigatakse läbi,

ta vaatab ja näeb tütart.

“Miks alati sünnib printsess ja ei ühtegi printsit?”

Imikut emmatakse ja tõstetakse naise seljale,
rind kaetakse musta siidriidega, selg sinise siidriidega.
Kuninganna käsib ka selle imiku eest siidriidega kaetud toas hästi hoolitseda.
Traagiliselt, samal päeval, kohe pärast viienda printsessi sünni,
heidab üks vaim endalt sureliku keha ja seab end valmis, et minna edasi
surnute riiki,
ta heidab endalt vanavanemate allika ning sureliku maailma peresidemed,
lahkudes vaimuna taevalaotusse.

Aeg voolab kiirest nagu uni, Kuningannale sünnib kuues printsess,
veel kord ilmub tundmatu nähtus,
toit haiseb nagu toores. Vesi haiseb nagu mädanenud,
viljad haisevad, nagu oleksid nad toored. Supp haiseb nagu sojakaste.
Nägu ilus nagu lootus, kuid jääb kohutavalt kahvatuks,
väikeses ja nõrgas kehas pole jõudu.
Kuningas küsib unenäo kohta.
“Paremäl käel on noor kull,
Vasakul käel on valge kull.
Põlve peale istub kuldne kilpkonn. Mõlema öla peale tõusid kuu ja päike,
suurel kambri kandetalal väänlevad sinine ja kollane draakon.”
“See on printsessi sünni uni.”
Käsib minna taeva lossi, kaasa annab kingitusi.
Viis hõbemünti, viis kuldmünti, pärleid, riideid, siidriiet, kuninga poolt antud.
Toatüdruk võtab kingid.
Taevalossi šamaan Dazi, Džesok-lossi šamaan Moran,
allmaalossi šamaan Sošil, pimeduselossi šamaan Gang-rim
viskavad kuninga riisi ja pärlid valgele nefriidist plaadile.
Esimene saadud ennustus on vale, kolmas õige.
“Ka kuningas ise hakkab mõistma.
Raseduses ollakse küll kindel, aga kahjuks on seitsmes laps jälle printsess,
sest ta abiellus õnnetul aastal.”
Nii teatataksegi kuningale,
kuningas ütleb:
“Ta on tark, aga ei saa kõike teada.”
Kolmandal kuul pärast unenägu koguneb veri,
viieks kuuks on loode juba suur,
läänimehed kutsutakse lossi,
ja hakatakse üles riputama kuulutusi, et vange vabastataks.
Möödub veel seitsmes kuu, saabub üheksanda kuu üheksas päev.
Juba saabub kümnes kuu.
Kuninganna istub pärlitega kaunistatud padjale,
ta sünnitab ja nabaväät löigatakse läbi,
ta vaatab ja ongi veel seitsmes printsess.
Kuninganna nutab kurbusest.
Kuningas küsib lossi toatüdrukutelt:

“Mis on see naise nutu hää! minu lossis?”

Lossi toatüdrukud vastavad:

“Väga kahju seda teatada, aga ei saa valetada.”

“Toatüdrukud, olete nii häbematud.

Kuidas saate mulle alati sellist uudist teatada?”

Ta lööb käega lauale:

“Kas ma olen eelmises elus liigselt patustanud? Miks taevas mulle ainult tütreid annab?”

Kes pärast mind minu riigi endale võtab? Kes tegeleb õukonnaga?

Kes valitseks minu rahvast?”

Kuningas käsib lossi toatüdrukutel

visata imik tagaaeda.

Kuninganna vastab:

“Isegi kui riik ei tunnista peret, kuidas saab oma lapse hüljata?”

Üks meie tüdrukutest lapsendagu ta oma tütre.”

Aga seadus keelab nii teha.

Imiku riietesse kirjutatakse tema sünnipäev ja visatakse ta tagaaeda.

Mäed on kõrged ja vesi tasane. Aga ootamatult puhub tugev tuul.

Kohale lendab vares, laotab ühe tiiva laiaili ja teisega katab imiku.

Soojal kevadpäeval tuleb kuningas, lõpetanud lossis töö,

tagaaeda lilli vaatama. Ta näeb ida pool imelikku energiat.

Ja varesed kraaksuvad kärarikkalt.

“See imelik energia sümboliseerib õnnelikku sündimust,

Aga miks varesed nii kõvasti kraaksuvad?”

Toatüdrukud teatavad, et ei saanud jätta täitmata käsku imik aeda visata,

ja viskasidki tagaaega, aga ikka veel on imiku hää! kuulda.

Kuninganna palub imiku tuua ja näeb:

imiku kõrvad on täis suuri sipelgaid, suu täis kollaseid sipelgaid,

silmad täis peenikesi sipelgaid.

Kuninganna, ilus nagu lootus, valab pisaraid.

“Riik ei tunne oma peret, aga kuidas saab hüljata oma lapse.”

Kuningas käsib saata imiku merejumala juurde.

“Kutsuge kokku kunstnikud-käsitöölised, et valmistada kaunis nefriitkirst!”

Imik pannakse kirstu sisse, pigistatakse piima nefriitpudeliselle,

pannakse imiku suu kõrvale.

Kirjutatakse üles sünnipäev ja imik mässitakse riidesse.

Kuninganna küsib:

“Kuidas sa julged lapse merre visata? Anname ta parem lastetule läänimehele,

kui ikka tahad visata, siis anna talle nimi.”

“Ära visatud Bari, maha visatud Dozi.”

Nefriitkirst suletakse kuldse kilpkonnakujulise lukuga.

Läänimees kummardab ja võtab kirstu. Ta läheb lossist välja, aga ei tea, kuhu minna.

Varesed näitavad talle kummardades teed.

Puud ja taimed näitavad talle kummardades teed.

Läänimees sammub tuhat li'd, kaks tuhat li'd ja kolm tuhat li'd.
 Ta loeb Amitabhat, läheb edasi üle mäe.
 Ees on Huang-tšon jõgi, taha jääb Jusa jõgi. Läänimees viskab kirstu merre.
 Kirst tõuseb esimest korda, tõuseb ka teist korda,
 kolmandal korral värvub vesi verekarva. Kõmin ja välk raputavad maad.
 Äkitselt ilmub kuldne kilpkonn, võtab kirstu selga
 ja kaob Idamerre. Varesed lendavad,
 vares laotab laiali ühe tiiva, teise tiivaga katab imiku.
 Öösel koguneb udu, päeval kogunevad pilved.
 Sakyamuni tuli parajasti oma õpilastega merd vaatama ja inimesi õnnistama.
 "Mis seal on? Miks varesed nii kõvasti laulavad?"
 Ja näeb ebatavalist energiat.
 "Kui see on inimene, siis peab ta olema taevast saadetud,
 kui loom, peab olema taevast saadetud, kui vaim, samuti taeva poolt valitud."
 Ta käsib ühel õpilasel uurima minna.
 Tollel aga jääb õpetusest puudu ning ta ei näe midagi.
 Sakyamuni võtab suutra kätte,
 Aerutab kivipaadil kiiresti päikesetõusu suunas ning leiab nefriitkirstu.
 "Kui oleks poisslaps, teeksin temast oma õpilase, tüdruk on aga kasutu."
 Ta peidab imiku puu taha.
 Biri armu vanaisa ja vanaema tulevad, lauldes põrgu laulu,
 mütsid peas, kotid ühes.
 Sakyamuni küsib:
 "Kas olete vaimud või inimesed?"
 "Me ei ole vaimud ega loomad, vaid Biri armu vanaisa ja vanaema,
 Me hoolitseme selle mäe eest."
 Sakyamuni küsib:
 "Kas teate, mis on armuand?"
 "Me ehitame sildu üle sügavate jõgede, püstitame templeid,
 Anname riideid, süüa ja juua vaestele.
 Aga kõige suurem armuand on kodutu imiku kasvatamine."
 "Siis mida arvate sellest, et kasvatada seda imikut oma kodus?"
 "Me elame kevadel, suvel ja sügisel põllul, aga talvel koopas."
 "Kui kasvatate selle imiku üles, saate söögi ja riided."
 Ning äkitselt on Sakyamuni kadunud. See peab olema Buddha maagia.
 Nad kuulevad imiku nuttu, siniste pajude vahel, kus laulavad kuldsed ööbikud.
 Nad otsivad, kust hääli tuleb, ja leiavad nefriitkirstu.
 Suletud kuldsete kilpkonnakujuliste lukkudega.
 Paar lausub suutra ja nefriitkirst avaneb ilma võtmeta.
 Nad heidavad pilgu kasti.
 Silmad täis sipelgaid, imiku talje ümber on keerduv vihmauss ja madu.
 Nad pesevad imikut voolava veega, võtavad riided seljast ja pesevad uuesti.
 Nad tõstavad imiku oma rinnale ja pöörduvad minekule.
 Laps viiakse võõrasse majja.
 Tüdruk on üheksa-aastane,

Ta pole kunagi õppinud, kuid teab geograafiast, taeva ja maa printsiibist.

Tüdruk küsib vanavanematelt:

“Kõigil loomadel ja ussidel on vanemad. Kus on minu vanemad?”

Palub, et leitaks tema vanemad.

“Vanaisa on isa, vanaema on ema.”

“Ärge valetage. Kuidas nii vanad inimesed nagu teie saavad sünnitada minusuguse lapse?”

“Meie, abitud vanad inimesed, tahtsime sinule toetuda, aga sina palud, et leiaksime sinu vanemad.

Siis taevas on sinu isa, ja maa on sinu ema.”

“Kõik loodus on sündinud taevast ja maast, kuid nii ei saa sündida lihast ja luust inimene.

Õelge mulle tõtt.”

“Žolla piirkonna bambusest tehakse keppe, millele toetudes lauldakse kolm aastat itkusid, kui sureb isa, seega Žolla piirkonna bambus on sinu isa, tagaia puu on sinu ema.”

Kuna Žolla piirkond on liiga kaugel, et seal iga päev käia, hakkab tüdruk iga päev kolm korda tagaia puu juures käima.

Aeg voolab kiiresti nagu jõgi ja tüdruk saab juba viieteistkümne-aastaseks.

Kunagi olevat tema pesukaussi alla kukkunud päike ja kuu.

Nii mööduvad aastad. Kuningapaar jääb väga haigeks, kuningas käsib ennustajate juurde minna.

Kingituseks kaasa viis hõbemünti, viis kuldmünti, pärleid, riideid, siidriiet, kuninga poolt antud.

Toatüdruk võtab kingid kaasa.

Taevalossi šamaan Dazi, Džesok-lossi šamaan Moran, allmaalossi šamaan Sošil, pimeduselossi šamaan Gang-rim viskavad kuninga riisi ja pärlid valgele nefriitplaadile.

Esimene saadud ennustus on vale, kolmas õige.

“Kuningas hakkab ka ise mõistma.

Kuningapaari saatuseks on surra korraga samal päeval.

Otsige seitsmendat printsessi.”

Nii teatatakse ka kuningale.

“Kui ma oleksin visanud lapse põllule, saaksid läänimehed teda otsida, aga kuidas otsida merre visatud tüdrukut?”

Kuningapaar nägi samaaegselt sama und, kuu pühad lapsed, riietatud sinistesse rõivastesse, lendasid kuningapaari tuppa, ning kummardasid ühekorraga.

“Kas olete inimesed või vaimud?”

Siia ei pääse isegi lind sisse. Kuidas teil õnnestus sisse tulla?”

“Me ei ole inimesed ega vaimud,

vaid taeva pühad lapsed. Jumal andis meile käsu sinu vaim põrgusse viia.”

“Miks te seda tahate teha?”

Kas läänimehed kannavad minu vastu salaviha?

Kas rahvas kannab minu vastu vimma?”

“See pole salaviha või vimma pärast,
Te olete süüdi taeva poolt valitud lapse hülgamises.
Te surete koos üheaegselt.”

“Siis kuidas saaksime uuesti terveks?”

“Leidke üles laps, kelle hülgasite, ja saategi uuesti terveks,
kui sööte surematuse taime, salapärast vett,
Idamere jumala viina, pühaku taime.”

Kuningas ja kuninganna ärkavad. Kui päike tõuseb, kutsutakse läänimehed kokku.

“Kui keegi julgeb otsida merre visatud printsessi,
saab ta hertsogitiitli ja poole riigist.”

Läänimehed jäävad sõnatuks.

“Kui kellelgi õnnestub leida salapärane vesi, saab ta hertsogitiitli.”

“Eluvesi asub jumala maailmas, elav inimene sinna ei saa minna.
Last saaks otsima minna, kui ta oleks visatud maale,
aga kuidas leida merre visatud last?”

Üks läänimees ütleb:

“Juba ammu ajast elab mu pere kuninga ja riigi rahast.
Peaksin hakkama midagi tegema. Ma toon printsessi tagasi,
isegi kui mul tuleb teda otsides surra.”

Ta lahkub lossist, kuningapaari ja kuue õe kirjad käes,
sellega, mis lapsest maha jäi, lossi toatüdrukute poolt ümbritsetuna.
Aga ei tea kuhu minna.

Varesed lendavad ta ees, et teed juhatada.

Puud ja taimed juhivad kummardades teed.

Ees kõrguvad mäed, kõgu laulab kurval häälel.

Kuldsed ööbikud lendavad puude vahele,
ees on Huang tšon jõgi, taha jääb Yusa jõgi.

Läänimees loeb suutrat ja siseneb,

Biri armu vanaisa-vanaema küsivad:

“Kas oled inimene või vaim? Kuidas sul õnnestus tulla siia,
kuhu pole võimalik tulla lindudel ega putukatel?”

“Ma tulin kuninga käsul otsima kuninga printsessi.”

Tüdruk küsib:

“Kui ta oli kuninga laps, siis pidi olema mingi põhjus,
et vanemad ta metsa ja mägedesse viskasid.”

“Ma tõin imiku riided.”

“Ma ei mäleta riideid.”

“Mul on kirjapandult lapse sünnipäev.”

“Kust pean mina oma sünnipäeva mäletama?”

“Tõin vanemate ja kuue õe kirjad.”

“Mul ei ole peret. Näidake mulle mingit märki.”

Ta paneb vanemate verd kullast plaadile, lisab sinna juurde tüdruku verd,
ja justkui pilv levib laiali.

Nüüd tahab tüdruk koos läänimehega lossi minna.

Läänimees küsib,

“Kas tahad sõita palankiiniga?”

“Mind visati põllule, ma pole väärt palankiiniga sõitma. Sõidan üksi hobuse seljas.”

Bari saabub läänimehe järel lossi.

Vanemad kutsuvad seitsmenda printsessi enda juurde,

hoiavad ta kätt ja valavad pisaraid.

“Ma ei hüljanud sind vaenu pärast, aga viha pärast.

Kas oli sul liiga külm, palav ja nälg? Kas ei igatsenud sa vanemate järele?”

“Ma jäin ellu tänu Biri vanavanematele.”

Südametud aastad voolavad nagu jõgi,

“Kas on kedagi, kes julgeks minna surematuse rohtu,
salapäraselt vett otsima, et riik saaks edasi kesta?”

“See ei kuulu sellesse maailma ja seda on võimatu kätte saada.”

Küsib esimeselt printsessilt, kas ta läheks vanemaid päästma?

“Lossi toatüdrukud ei saa minna, kuidas mina saaksin?”

Küsib teiselt printsessilt, kas ta läheks vanemaid päästma?

“Vanem õde ei julge, kuidas mina saaksin?”

Küsib kolmandalt printsessilt, kas ta läheks vanemaid päästma?

“Kaks õde ei julge, kuidas mina saaksin?”

Küsib neljandalt printsessilt, kas ta läheks vanemaid päästma?

“Kolm õde ei julge, kuidas mina saaksin?”

Küsib viiendalt printsessilt, kas ta läheks vanemaid päästma?
 “Neli öde ei julge, kuidas mina saaksin?”
 Küsib kuuendalt printsessilt, kas ta läheks vanemaid päästma?
 “Viis öde ei julge, kuidas mina saaksin?”
 Küsib seitsmendalt printsessilt, kas ta läheks vanemaid päästma?
 “Mind ei ole õnnistatud kuningliku graatsiaga,
 kuid olen emale tänulik selle eest,
 et ta mind kümme kuud kandis ning seepärast lähen.”
 “Kas tahad sõita palankiiniga?”
 “Lähen üksi hobuse seljas.
 Õed, lossi toatüdrukud,
 isegi kui vanemad peaksid ühel päeval surema,
 oodake minu tagasitulekut, ärge neid enne maha matke.”
 Tüdruk jätab vanemate ja õdedega hüvasti
 ning lahkub lossist, aga ei tea kuhu minna.
 Kui kurb. Nimetu vaim läheb taevasse seitsmenda printsessi järele.
 Bari hoiab keppi ja astudes ühe sammu, läheb edasi tuhat li'd,
 Lööb kaks korda vastu maad, läheb kaks tuhat li'd.
 Lööb kolm korda vastu maad, siis läheb kolm tuhat li'd.
 Käes on kaunis märts. Ploomiõied ja pirniõied õitsevad kõikjal,
 Lõhnad levivad, kuldsed ööbikud lendavad puude vahele,
 paabulind kohendab oma sulgi. Päike loojub, valge kuu tõuseb.
 Vaatab istudes kaugele, ja kuldne kivi jääb männi varju.
 Kivi peal ajab Sakyamuni juttu bodhisattvatega.
 Printsess läheb nende juurde ja kummardab.
 “Kas sa oled vaim või inimene? Kuidas sul õnnestus siia tulla,
 kuhu on võimatu pääseda isegi lindudel ja putukatel? ”
 Tüdruk vastab:
 “Olen kuninglik prints, lahkusin kodust, et päästa oma vanemad,
 aga olen teelt eksinud. Juhatage mulle teed.”
 Sakyamuni lausub:
 “Ma kuulsin, et kuningal on seitse printsessi,
 aga kuulen esimest korda, et tal on prints.
 Ma päästsin sind, kui olid hüljatud päikese läänepool.
 Sul läks korda käia kolm tuhat li'd siledal teel,
 Aga kuidas õnnestub sul minna edasi kolm tuhat li'd konarlikul teel?”
 “Ma lähen edasi, isegi kui mul tuleb surra.”
 “Ma annan sulle siidriidest lille, hoia seda enda ligidal.
 Sinu teele jääb meri ja kui sa seda lille viibutad, saab suur meri maaks.”
 Tüdruku ees kõrgub okastest loss, metalne loss, otsekui puudutaks see taevast.
 Talle meenuvad Sakyamuni sõnad ning ta viibutab siidriidest lille.
 Sealt voolab välja miljoneid vaimu nagu konni;
 vaim ilma käeta, ilma jalata, ilma silmata.
 Avaneb uks mõökade põrgusse, tule põrgusse, vaimud saadetakse taevasse ja
 põrgusse.

Nende keskel seisab pühak Mužang.
Tema tohutu pikkus otsekui puudutaks taevast.
Ta nägu on suur nagu kandik, silmad nagu lambid.
Nina, käed ja jalad on suured nagu koletisel.
Pühak on nii õudustäratav, et printsess tõmbub tagasi ja kummardab kolm korda.
Mužang küsib:
“Oled sa vaim või inimene? Kuidas sul õnnestus tulla siia, kuhu on võimatu pääseda isegi lindudel ja putukatel?”
“Ma olen kuninglik prints, ja tulin päästma oma vanemaid.”
“Kui tulid vanemaid päästma, siis kas tõid ka raha, millega maksta vee ja puu eest?”
“Ei jõudnud kaasa võtta.”
“Siis vea mulle kolm aastat vett. Soojenda kolm aastat minu maja. Lõika mulle kolm aastat küttepuid.”
Bari elab kolm korda kolm aastat, aga Mužang küsib:
“Sa oled riietanud end nagu mees, aga tegelikult oled naine. Mine koju, abiellu minuga ja sünnita mulle seitse poega.”
“Teeksin seda, kui saaksin vanemad päästa.”
Ta teeb taevast ja maast seinad ning puudest padjad, teeb heintest teki ja pilvedest katuse, teeb tähtedest lambi ja nad hakkavad koos elama.
Bari, kes sünnitas seitse poega, ütleb:
“Meie armastus on oluline, aga jääksin hiljaks vanemate päästmisega. Esimeses unenäos nägin katkist hõbekaussi, teises katkist hõbelusikat. Olen kindel, et minu vanemad surid korraga ja olen juba hiljaks jäänud.”
“Vesi, mida kandsid, on salapärasuse vesi. Vii see kuldpuudelisse koju. Puu, millest padjad on tehtud, on liha ja luu puu. Võta ka see kaasa. Lähme merre reisima.”
“Ei ole aega reisida.”
“Lähme siis mäele lilli vaatama.”
“Ei ole aega lillede vaatamiseks.”
“Mina olen lesena üksinda elanud, aga meie pere ei saa elada lesena ilma sinuta.
Võta lapsed endaga kaasa.”
“Võtan, kui saaksin vanemaid päästa.”
“Kas ma võiksin sinuga minna?”
“Naise kohus on järgneda oma mehele. Teeme nii, kui saan päästa vanemad.”
Tuli üksinda, aga läheb tagasi üheksakesi.
Ees on Huang-tšon jõgi, taha jääb on Jusa jõgi.
“Mis on need laevad sellel vere jõel?”
“Need on vaimudele, kes elavana olid head vanemad, truud oma riigile, armastasid oma vendi ja sugulasi.”
“Mis on see laev, ilma põhjata, täis kuradeid?”
“See laev veab põrgusse vaime, kes elavana olid halvad vanemad, reeturid oma riigile,

ei armastanud oma vendi ja peret,
ei teinud head vaestele naabritele.”

“Mis on see omanikuta laev?”

“See on vaimudele, kellel elavana ei olnud last.”

“Karjased, olge head ja öelge mulle,
miks on linnaväljakul nii palju inimesi?”

“Andke meile raha, siis me ütleme.”

Bari annab neile tasuta kangast, millega ta last seljas kannab.
Karjased hakkavad jutustama:

“Inimhulk kogunes seepärast, et kuningapaar suri korraga.
Oled sa vaim või inimene? Seitsmes printsess, kes läks rohtu tooma,
on kadunud ja temast pole mingeid uudiseid.”

Seitsmes printsess üllatub ja peidab seitse last põõsa alla,
Ning Mužangi peidab metsa.

Puusärgi peale on kirjutatud kuningas,
tema mantli peale on veelkord kirjutatud kuningas.

“Lõhkuge surnuraam.”

Avatakse surnuraami kaas, lammutatakse neli planku, võetakse surnukehalt riided.

Bari paneb kuningale ja kuningannale suhu hinguse taimi, luusse luu taimi,
Liha taimi lihasse, silmamunad silmadesse,
Suhu kallab salapärasuse vett.

Mõlemad ärkavad ühekorraga ellu.

“Ma magasin nii sügavalt.

Miks on siin nii palju inimesi, kas tulite midagi huvitavat vaatama?”

“Te surite korraga, seepärast kogunesid kõik siia.
Aga seitsmes printsess läks jumalate riiki rohtu tooma,
ja töid teid rohu abil ellu tagasi.”

Riiklik matus jääb ära ja algab pidu.

Kuningapaar tuleb tagasi lossi, lossi läänimehed ja rahvas hüüavad elagu.

“Mind külastatakse tervest riigist, aga miks ei tule veel minu printsessi?”

“Minul lasub süü. Abiellusin Mužangiga ja sünnitasin seitse last.”

“See ei ole sinu süü, vaid minu süü.

Kas soovid saada poole minu riigist või kõik kangad, mida Seoulis leida?”

“Neil pole väärtust, kui neid ei saa koos kanda.

Minu osaks ei langenud armastus ja hoolitsus vanematelt ja vendadelt,
seepärast tahaksin saada šamaaniks. Tahaksin vedada vaimud taevaletusse.”

Kuningas käsib oma väimehel tulla.

“Ta ei saa sisse tulla, sest pulmamüts jääb Lõuna värava taha kinni.”

“Kaevake alt madalamaks, et läbi mahuks.”

“Ei saa sisse minna, sest puusad jäävad Põhja värava taha kinni.”

“Lammutage üks väravapool.”

“Väimees Mužang elagu söögist laualt, mis oli valmistatud matuseks.
Biri vanaema armust elagu matuse kanepi jumalana,
Biri vanaisa armust elagu haul kasvavate taimede niitmise jumalana.
Seitse last elagu rahadest, mis pandud Buddha ette.”